

MUREȘAN MONICA, București PREMIUL „AGATHA BACOVIA”

Vrejul de lumină

De când s-a trezit unu' dintre noi să spună că pasămite Dumnezeu a murit, se întâmplă ceva cu logica - de altfel nu numai ea protestează și se împotrivesc lucrurilor bine împământenite. Iar evenimentele ni se pun pieziș în cale pe când fenomenele ne hărțuiesc inexplicabil.

De la un timp apar la ușa bisericii un soi de oameni strălucind frumos, nu-s nici tineri, nici bătrâni și par a fi surzi și orbi cum stau neclintiți cu mâinile ascunse adânc în buzunarele hainelor largi și pesemne foarte răcoroase. Dar dacă te uiți mai atent îi surprinzi suflând repede asupra noastră o pulbere neagră. Nu le scapă nimeni și te pomenești că te-ai colorat. Unii se amuză, alții strigă speriați că acesta e un stigmat și că acum vara am zice că ne-am bronzat dar la iarnă cum mai explici de ce ai pielea colorată așa de fistichiu sau de ce masca de nămol nu mai iese la spălat. În paralel se mai întâmplă unele lucruri: ieri pare-se că unul dintre oamenii aceia stranii coborâse prea repede din cer. Și se înțepase fără voie într-o sârmă ieșită din gard. Pentru o clipă s-a ivit de sub straietele albe un capăt de aripă neagră și în plină vară a nins în jurul său cu fulgi grei de cenușă ce s-au stins ori poate i-a luat cu sine vântul...

Nimeni nu l-a atins, îl priveau cu prudență de departe cum merge îndărăt cu pasul sacadat și-n scurt timp s-a topit într-o lumină apărută de nicăieri sau parcă a urcat cu ea. Iar bătrânul îngrijitor a strâns din drum pe un fâraș o grămăjoară din penele arse și le-a ascuns sub pământ de parcă nu fusese nimic. Totul s-a petrecut prea repede și mulți au crezut că li s-a părut. Am răsuflat ușurați că poate cel mai bine este când totul rămâne așa cum ne-am obișnuit... așa s-ar fi putut spune. Dar noaptea s-a auzit că peste acel loc a mai dat o fulguială, cerul era inflammat ca și cum ningeă roșu dintr-un roi de fluturi mari cu aripi sfărțecate și totul s-a acoperit de sânge și este așa inexplicabil...

Până într-o bună zi când s-a dus vestea că a încolțit o sămânță ajunsă probabil acolo de pe maidanul cu gunoi, și ochiul ei clipește timid, vioi și verde privind ca un periscop spre soare și lună și stele

Și tot crește și se tot înalță dar până unde, cine să știe. Că vrejul lui Jack este o simplă poveste, în realitate nimeni nu s-a urcat vreodată pe un vrej de lumină. Un lucru e sigur: culorile adevărului despre noi dispar lângă acea stranie lumină ... Mai bine, că ne demascau !

Telege

Ideile îți fug din traista minții, se împrăștie cum se lasă nisipul dus de vânt. Atunci știi de îndată că au apărut: aerul are altă densitate. Auzi sunete cu paraziți și parcă vezi cu purici cum filau lămpile vechilor televizoare. Uiți tot ce făceai și orice ai face nu știi de ce te-ai oprit și de ce în jur totul încremenește. Te simți golit de gânduri și privești neajutorat și mirat cum se risipește nisipul cuvintelor. Iar secunda privirii clipește amnezică. Pulsul se zbate năuc de parcă ar bate cineva nervos la ușa pieptului. Atunci apar Dânsule, nevăzutele iar undele îți dau târcoale până când îngerii amețesc, fiind mai sensibili. Profită de neatentie – atât le trebuie, o clipă și iată-le cum trec prin tine, răscolindu-ți rărunchii. Apoi o iau razna glandele... le simți cum dintr-o dată se grăbesc să repornească precum un motor la prima cheie. Sângele își ia avânt, face tumbe prin vene, se aruncă în cap, inima bate step, mâinile și picioarele dau să înoate prin aerul dens și adânc.

Ele își înmoaie un deget în sângele tău, să întărească bine conturul inimii dar se răzgândesc și îți desenează o a doua inimă în formă de măr iar aceasta începe să pompeze un fel de suc ce te înverzește. Auzi cum hohotesc. Hai, că ești fresh ! În jurul tău plutesc penele îngerului păzitor de parcă-s corpuri cerești sau petale de lumină și atrase de propria ta gravitație se lipesc de mâini. Acestea devin aripi și te ridică în aer. Într-un târziu Îngerul de pază se trezește buimac, nu știe dacă să-i fie teamă sau rușine... Rămâne suspendat, dependent de tine iar tu îl simți greu și atât de real pe umărul drept... Ca niciodată, duci mâna la el să-l mângâi. Nu-l vezi dar aerul devine aromat și dulce. Lumina crește. Scânteii nerăbdătoare, excitate și iuți încep să cânte ascuțit. Refrenul e frumos, simplu și obsedant. Îl repeți până se potolește aerul încetișor și revii pe pământ. Oare acesta i-o fi scopul, să te liniștească și uitând de toate să înțelegi rostul providenței ?!

Niciodată nu au reușit să-ți păcălească îngerii mai mult de o clipă. Îți necăjesc știindu-i buni și iertători iar tu îți recapeți sufletul și parcă ai ființa sfințită și energizată. Când firea se domolește, cealaltă inimă dispăre pe cale naturală sau pe nicio cale, pur

Și simplu. Există și avantaje în acest joc înviorător: de-acum ele, Dânsule sau Ielele stau cuminte la coadă la desmierdat de îngeri, ia uite-le cum s-au făcut mici și nevinovate. Iar până din mână poate să alerge pe ritmul creat. Culegi cuvintele unor cioburi de vis colorate, nemaivăzute altfel. Nimic nu se vede cu ochiul liber dar tu le vezi acum cu gândul.

De cum se satură, dispar și te lasă fericit cu îngerii obișnuiți și cuveniți ce își ocupă imediat locurile obișnuite. Sunt iarăși vigilenți. Și poate ușor înduioșați că doar și lor le plac muzele, asta e sigur. Cât despre tine, cum altfel ai explora aceste necunoscute?! Rămâi cu îngerii tăi dar în lumea nevăzutului știi că pentru tine de-acum înainte lucrurile sunt diferite. Privești până rămasă în mână și simți așa un chef, o furnicătură și-un fel de dor de o nouă joacă în tine clocotește...

Tablou cu poem și dimineată

Diminețile încep cu un poem. Ele sunt binevoitoare dacă le dai poemul lor să aibă o ocupație, zic ele, până la amiază. Și se bucură. Eu știu că dacă nu le dedic poemul dimineții se vor întoarce împotriva mea. Recunosc în secret: le satisfac micul lor capriciu din prudență. Odată am uitat și am rămas captiv într-un vis a cărui poartă era deschisă larg și îmbietor. Scriam cuvinte de dragoste pe care le-am tot mângâiat până ce zâmbetul lor îmi sătură buzele flămânde. Am apropiat apoi buzele de bucata de hârtie să le aud șoaptele tandre. Am dus mâinile la buze: atunci am auzit râsul inocent și vioi al fericirii. Am strigat: te iubesc! Dar chipul cuiva m-a făcut să mă opresc în pragul acelei iubiri devastatoare. Palma dreaptă căuta linia discretă a vieții iar degetele reci și umede rățăceau prin labirintul unui destin expus îndelung în lumina tare a soarelui. Dintr-o dată văd cum degetul mare întărește atent și apăsă ridurile de expresie, curbura nasului, ochii strălucitori în care tresaltă o împotrivire. Apoi se întoarce să mângâie zâmbetul fericit pe care îl strivesc neîndemânatic palmelor suprapuse. Între gând și sentiment nici privirea, nici mâinile nu recunosc de prima oară fotografia veche. Și privesc inocente portretul mototolit al bărbatului ce încă îi zâmbește cuiva...

M-au trezit zgomotele dimineții – a fost singura dată când a scris ea un scurt poem în locul meu: Trezește-te la realitate ! Cuvintele adeseori iubesc mai mult decât sentimentele. Și oare de când sărut eu atât și de când cuvintele de dragoste se iubesc singure, mai mult decât noi?!

Am păstrat cu grijă ciudatul avertisment magic. De-acum înainte știam că dacă o înșeli cu vreuna din poeziile de peste noapte ea știe. Deși ai zice că doarme noaptea, dimineața poate fi păcălită cu greu, are ea flerul ei. Și recunoaște orice vibrație lirică nocturnă, da, o respinge ca o grefă incompatibilă. Apoi îți reproșează cu ploaia sau ceața din ochii ei albaștri că măcar atât merită și ea: o nouă poezie, o nouă șansă la fericire din care și iubirea ta o să renască. Nimic altceva. Da, acum știam: din gelozie, noaptea te ține la pieptul ei generos, cald și primitor, în ciudată că oricât ar fi ea și visele ei de atrăgătoare, odată cu ivirea zorilor o alta îi va lua locul în inima ta, o dimineață nerăbdătoare să te aibă și să te domine. Atunci se spulberă toate experiențele, jurămintele, misterul și puterea-i de seducție, ele dispar ca un nor alungat de vânt. Tu râzi, că te distrează și te măgulește competiția lor și te gândești: ce egoiste sunteți, și totuși vă iubesc.... Auzi atunci reproșul discret al serii: asta nu este iubire, ci trădare ! iar tu îți spui că e un coșmar...

Dintr-o dată poarta visului se trânteste iar dimineața vede un crâmpei de poem repudiat de autorul său ce tânjea prea mult după iubire. Era un poem rămas singur și uite cum pe trupul său din hârtie de ambalaj mototolită cuvintele mari și pompoase le ronțăiau nervos pe cele mai scurte pe motiv că ar fi ilizibile! Amintirile-s un element decorativ al vieții ce-și hrănește tristețea cu nostalgice rețete culinare: dumneavoastră cu ce răstigneți mielul'n tinerețe? cu piper, nucșoară, cimbru și-oleacă de coriandru. Poemul își ronțăie nervos cuvintele ilizibile pe care-și fac siesta muze dolofane drapate în voaluri de un verde sidefiu, privind cum temperaturile scad dramatic în toată țara. Ei și ce le pasă ?!

Dar vai, cuvintele secetă și foame au perforat toată hârtia - de-acum sunt în sfârșit lăsate de capul lor și libere să-și astâmpere setea de cunoaștere. Ehei, ce-au mai visat la clipa când vor zbura lipindu-se de coapsa norilor ! Dar vântul le ia și le mătură impasibil - literele ovale sunt mai ușoare și dispar primele în peisajul clipei. Doar una s-a mai ținut un timp agățată de mâna unei consoane ca și cum ar fi amânat un epilog dramatic. Era un fragment de metaforă de care noua poezie postmodernă râdea cu frenezie. Minunea nu a durat mult: au ieșit la prima apă de ploaie căzută dintr-un nor distrat și neștiutor de carte dar doldora de perspective. Pentru care multe cuvinte înălțătoare și pline de credință și-au dat viața – probabil dintr-o inexplicabilă determinare care îmbracă exact ca o mânășă și adevăr și minciună. Desigur există unele discrepanțe calitative și dincolo, în neunde.

Dar până ce noaptea va limpezi iarăși toate ideile păstrezi ascuns

sentimentul că o zi luminoasă ți-a trimis salutări din viața ta negăsindu-te. Între tine și lume apare un decalaj. Cine știe cum și unde te vei întoarce reinventând realitatea - adevărul se află încă dincolo de noi. Cineva a emis ipoteza șocantă că oamenii sunt niște holograme. Poate de aceea chiar și la șaiszeci de ani ești încă prea tânăr și nepregătit pentru unele extravagante cu efect neașteptat.

Cealaltă jumătate

Sufletul tatei a rămas nedezvoltat pe rola de film a timpului. Și stă ascuns în acel cilindru de protecție la un pas de noi și totuși camuflat în eternitatea comodei cu balamale slabe. Mama l-a pus bine în cutia sa originală de carton lucios pe care a rămas lipită eticheta cu prețul. Noaptea se trezește neliniștită și se întreabă dacă l-a șters de praf. Ea scotocește prin sertare ca și cum nu ar mai ști de el. Și l-ar mai uda ploaia când plouă sau nu ar trebui să stea expus prea mult la soare când e caniculă și tot așa alte multe griji de astea de-ale ei.

Ea știe cu precizie locul și caută pe întuneric, cu ochii lipiți de somnul greu din care niciodată nu te întorci decât pe jumătate. Iar jumătatea ei trează răscolește febrilă prin sertare, se întreabă mirată de ce nu repară nimeni balamalele, apoi o auzi cum bombăne gospodărește că asta parcă-i o casă de văduvă. După ce-i pierd somnul apare cealaltă jumătate care niciodată nu ține minte ce s-a întâmplat în vis dar ea nu știe despre toate astea și aprinde lumina crezând sincer că o s-o ajute cu ceva. Măcar și numai pentru a-și aminti unde-a zis Gheorghe că se duce de n-a dormit acasă toată noaptea. Și-l caută până ce durerea o ajută să uite. Atunci rămâne așa senină și fără gânduri până ce adoarme și scapă cutiuța de carton din mână.

În cealaltă cameră pâlpâie lampa de veghe cu senzori și deși pe-acolo nu intră nimeni de la o vreme, dimineața trece greu...